

ленням міжнародно-правових засобів врегулювання порушеної проблеми, то через певний час рівень засміченості навколоземного космосу унеможливить як наукові дослідження космічного простору, так і його практичне використання для вирішення глобальних проблем людства: сировинної, енергетичної, екологічної, інформаційної та ін.

Література:

1. Космічне право України: збірник нац. і міжнар. правових актів / [упоряд. І.П. Андрушко, О.В. Беглий]; відп. ред. Н.Р. Малишева та Ю.С. Шемшученко.— [3-тє вид., переробл. та допов.].— К. : Юрінком Інтер, 2001.— 352 с.
2. Мальцев А. К. Мусор в космосе // Наука в России.— 2001.— 4 с.
3. Про космічну діяльність: Закон України 15.11.1996 № 502/96-ВР // Відомості Верховної Ради України.— 1997.— № 1.— Ст. 2.
4. Шийко Ц.Т. Актуальные проблемы прогрессивного развития космического права // Юрист. 1999.— № 9.— С. 40-43.

УДК 340.656(043.2)

Купрієнко С.В.,
студент,

Чернігівський державний технологічний університет, м. Чернігів
Науковий керівник: Остапенко Л.А., к.ю.н., доцент

ЛЕГАЛІЗАЦІЯ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ВІД ПРОДАЖУ ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ, ЯКІ ПЕРЕБУВАЛИ У НЕЗАКОННОМУ ВОЛОДІННІ

Злочинна діяльність з легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, становить величезну небезпеку для економіки України, а посилення боротьби з нею — питання, які заслуговують на посилену увагу та поглиблене вивчення. Боротьба з цим суспільно небезпечним явищем становить одне з першочергових завдань як для підрозділів боротьби з економічною злочинністю, так і правоохоронних органів в цілому.

Метою роботи є: дослідження етапів легалізації (відмивання) доходів від продажу транспортних засобів, які перебували у незаконному володінні, їх кримінально-правовий аналіз.

Питання боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, раніше вже були предметом досліджень таких вчених, як П. П. Андрушко, А. С. Беніцький, О. О. Дудоров, Р. М. Мілові-

дов, О. В. Пустовіт, О. О. Чаричанський. Проте деякі питання даної проблеми й досі залишаються малодослідженими.

Відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України "Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом" під легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом належить розуміти вчинення дій, спрямованих на приховання чи маскуванню незаконного походження коштів або іншого майна чи володіння ними, прав на такі кошти або майно, джерела їх походження, місцезнаходження, переміщення, а так само набуття, володіння або використання коштів чи іншого майна з метою надання правомірного вигляду володінню, їх використанню або розпорядженню ними чи дій, спрямованих на приховання джерел їх походження, а також вчинення з такими коштами або іншим майном фінансової операції чи укладення щодо них угоди за умови усвідомлення особою того, що вони були одержані злочинним шляхом" [2]. Під незаконним заволодінням транспортним засобом відповідно до примітки 1 ст. 289 Кримінального кодексу України (далі — КК України) слід розуміти вчинене умисно, з будь-якою метою протиправне вилучення будь-яким способом транспортного засобу у власника чи користувача всупереч їх волі.

Таким чином, легалізація (відмивання) доходів, одержаних від продажу транспортних засобів, які перебували у незаконному володінні, — це вчинення правочину з транспортним засобом, який було умисно і протиправно вилучено із володіння власника всупереч його волі, з метою набуття коштів від такого правочину чи їх використання.

Можна виділити наступні основні етапи вчинення вищезгаданого злочину:

1. Незаконне заволодіння транспортним засобом з корисливих мотивів. Сутність цього діяння полягає у тому, що особа умисно і протиправно вилучає транспортний засіб із власності потерпілого всупереч його волі з метою одержання матеріальної вигоди від незаконного продажу транспортного засобу чи подальшого використання коштів, отриманих злочинним шляхом.

2. Вчинення правочину щодо транспортного засобу, який було незаконно вилучено. Тобто злочинець укладає угоду по відчуженню транспортного засобу з метою отримання грошових коштів (наприклад, договір купівлі-продажу).

3. Отримання коштів від правочину з майном. Даний етап є умовно завершальним. Зміст його полягає у тому, що внаслідок правочину,

предметом якого є транспортний засіб, особа отримує грошові кошти, які у подальшому можуть бути обернені нею на свою користь або на користь іншої особи.

4. Реалізація грошових коштів (використання доходів) (умовно факультативний етап). Полягає в тому, що злочинець використовує кошти, отримані злочинним шляхом, від незаконного правочину у власних цілях. Він може, наприклад, покласти кошти на депозит до фінансової установи або перемістити їх в офшорні зони, або вчинити законний правочин з ними тощо з метою створити ілюзію їх законності.

Отже, проаналізувавши етапи легалізації (відмивання) доходів від продажу транспортних засобів, які були незаконно отримані у власність, можна зробити висновок, що на першому етапі особа вчиняє злочин, який передусє легалізації (відмивання) доходів (предикатний злочин), на другому – вчиняє правочин щодо злочинно набутого транспортного засобу, на третьому – отримує кошти від такого правочину (цей етап вважається розпочатим в момент передачі грошей, і легалізація (відмивання) доходів вважається завершеною саме на цьому етапі), а на четвертому, факультативному, етапі особа реалізовує злочинно здобуті кошти.

Література:

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України.– 2001.– 29 червня.– № 25.– Ст. 131.
2. Постанова Пленуму Верховного Суду України № 5 від 15 квітня 2005 р. "Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом" // Вісник Верховного Суду України.– 2005.– № 5.– С. 9 – 12.
3. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України: У 2 т.– Т.1 / За заг. ред. П.П. Андрушка, В.Г. Гончаренка, Є.В. Фесенка.– [3-тє вид., переробл. та доп.].– К. : Алерта; КНТ; Центр учбової літератури.– 2009.– 964 с.

УДК 341.23:347.823.4(043.2)

Магльована І.І.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Свідіна О.Д.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Боярська З.І., к.і.н., доцент

МІЖНАРОДНО – ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПОВІТРЯНОГО СУДНА І ЕКІПАЖУ

Повітряне судно – літальний апарат, підтримуваний в атмосфері за рахунок взаємодії з повітрям, відмінної від взаємодії з повітрям, відбитим від поверхні землі або води. Таким чином, ракети, турбоболоти, екраноплани та судна на повітряній подушці не відносяться до повітряних суден.

Повітряні судна поділяються на державні, цивільні і експериментальні.

Повітряне судно є державним, якщо воно використовується на військовій, митній, прикордонній та міліцейській службах і зареєстровано у реєстрі державних повітряних суден. Повітряне судно є цивільним, якщо воно зареєстровано у державному реєстрі цивільних повітряних суден [1, с. 13].

Повітряне судно є експериментальним, якщо воно призначене для проведення випробувань, дослідно-конструкторських і науково-дослідних робіт. Експериментальне повітряне судно до реєстрів не заноситься.

Велике значення має поділ повітряних суден на державні та приватні, цивільні та військові.

Цивільні повітряні судна можуть бути як державними, так і приватними. Що ж до військових суден, то вони завжди є державними. Згідно зі ст. 3 Чиказької конвенції, до державних відносять повітряні судна, які використовуються митними та поліцейськими службами.

Виходячи з принципу суверенної рівності держав, військові повітряні судна, що правомірно перебувають у межах іноземної держави, користуються там імунітетом. Таким же режимом користуються і всі інші державні повітряні судна.

Імунітет державних повітряних суден означає, що будь-які примусові дії щодо них у порядку забезпечення судових позовів і ухвал вважаються порушеннями суверенітету [4, с. 132]. В усьому іншому як дер-